

τήν φαντασίαν της ή ανδρική και εύγε-
νης μορφή του Ίακώβου Κλαβαγιάν,
και ή εικών εκείνη ήτο τόσον καθαρά,
ώστε, κάπως έντροπαλά, ή "Αννα έψι-
θύρισε :

— "Όχι, δεν πρέπει αυτόν να συλλο-
γίζωμαι, παρά τον Ούιλ. . . Είνε ξένος
εκείνος, ενώ ο Ούιλ είναι αδελφός μου.

Χαμένος όμως ο κόπος της' δεν έφευ-
γεν από τους διαλογισμούς της ή μορφή
του νέου άξιωματικού.

Τον έξλεψε, όπως πρώτην φοράν πα-
ρουσιάσθη εμπρός της, ύψηλός, κομψός
σαν εύπατριδής της βασιλικής αύλης,
υπερήφανος και δυνατός σαν άπλους ναύ-
της. Και εις τά φυσικά έμείνα χαρίσμα-
τα, τά πράγματι γοητευτικά, προσετί-
θεντο ή αίγλη των άνδραγαθημάτων

μορφαί των αρραβωνιασμένων της ίστα-
ρίας. Και αυτή, καθώς αι τρυφεράι πυρ-
γοδέσποιναί των μεσαιωνικών χρόνων,
επερίμενε τον ήρωά της. "Όπως οι πα-
λαιοί ήρωες, και αυτός ήρχετο φορτω-
μένος με δόξαν, αλλά, αντίθετως προς
εκείνας, αυτή, αντί να μένη με υπομο-
νήν και έγκαρτέρησιν, περιμένουσα την
έπιστροφήν του, όταν θα έγίνετο σύζυ-
γός του, εσκόπευε να τον συνοδεύη, διότι
ήθελε να μοιράζεται με αυτόν τους κιν-
δύνους του και την δόξαν του.

Ναι, αυτός θα της έκαμνε μίαν θέσιν
εις τήν πλοίον του, όπου αυτή θα έδασί-
λευε, διότι θα την ελάτρευαν όλοι, άξιω-
ματικοί και ναύται, διότι αυτή θα τους
έερωπεν έν καιρώ ειρήνης και θα τους
ένοςήλευεν έν καιρώ πολέμου.

«Έπέρασε τρυφερά τον βραχιά της . . .» (Σελ. 186 στ' α')

του, ή δόξα του μεγάλου γένους και του
ακηλιδαίου όνόματος.

Βεβαίως, ποίας κόρης ή φαντασία δεν
θα έπλαττεν όνειρα δι' ένα ήρωα όπως
αυτόν ! Προσέσαστε ακόμη ότι ή "Αννα
έφύλλαττεν εις τήν βάθος της καρδιάς της
μίαν υπόσχεσιν επίσημον και ιεράν.

— "Όταν επιστρέψω, θα έλθω να σάς
ζητήσω γυναϊκά μου, είχεν είπη ο Ίά-
κωδος.

Και με όλην την καρδίαν της ή "Αννα
είχεν εγκρίνη τον αρραβώνα. Όστε μίαν
στιγμήν δεν έσκέφθη ν' άμφιβάλη διά την
υπόσχεσιν εκείνην. Ποτέ δεν της είχεν
έλθη ή ιδέα ότι ο Ίακώβος ήτο δυνατόν
να προφέρη λόγια τόσον σοβαρά, χωρίς
να τά καλοσυλλογισθή. . . "Ητο ή μνη-
στή του, τίποτε πλέον δεν ήδύνατο να
διαλύση τον αρραβώνα των.

Και ίδού τώρα, ενώ άνέφερε νοερώς
τό γλυκύ όνομα της μητρός της, ή "Αννα,
με την ζωηράν φαντασίαν της, έδλεπε
να περνούν εμπρός της αι χαριτωμέναί

Και με αυτόν τον τρόπον, ποτέ, ποτέ
δεν θα έχωρίζετο από τον άνδρα της.

— "Επειτα, εις τά ένδοξα εκείνα όνειρα
μία γλυκύτερα σχέφισ ήλθε να ένωθή. "Αν
αυτή έφευγε, ποιος λοιπόν θα έμενεν
εις τήν πλευρόν της μητρός της ;

— "Αλυτόν τήν πρόβλημα !

— "Απεφάσισε λοιπόν ή "Αννα να μη
δοκιμάση να τή λύση, και, αφού έγέμισε
μίαν ακόμη και τελευταίαν φοράν τά
μάτια της με τή μαγευτικήν θέαμα της
νυκτός, έπήγε να κοιμηθή. Και, επειδή ο
ύπνος ποτέ δεν είναι μακράν, άμα κανείς
είνε δεκαπέγτε ετών, — δεν ήργησε ν'
αποκοιμηθή με μίαν ώραίαν προσευ-
χήν.

— Θεέ μου, φέρε μας γρήγορα τον
Ούιλ διά την μαμμά κ' έμένα, και προσ-
τάτευε πάντοτε τον αρραβωνιαστικόν μου
Ίακώδον.

— "Εξύπνησεν άργά τή πρωί, και δεν
ήτο όλίγη ή εκπληξίς της, όταν είδε
τήν μητέρα της να εισέρχεται τελείως

έτοιμασμένη και στόλισμένη' διότι, κατά
κανόνα ή "Αννα έβοηθούσε την μητέρα
της να κτενοθή και να ένδοθή' ήτο ή
χαρά της να της κάμη την θαλαμηκο-
λον.

— Καλέ, μαμμά μου, τί ώρα είναι
λοιπόν ; είπεν αφού την έφίλησε.

— "Είνε δέκα, αγάπη μου, και έχουν
έλθη κ' όλας ο "Αλικ και ο Φρέδ να
μάθουν τί κάνεις και να μάς προσκαλέ-
σουν να πάμε να δειπνήσωμεν εις τή
σπίτι των.

— Και θα πάμε, μαμμά ;

— Βεβαίως. Γνωρίζεις ότι ποι
δεν θέλω να με παρακαλέσουν διά να
υπάγω εις τή σπίτι των γειτόνων μας.
"Ο κ. Ο' Δόνοβαν γνωρίζει τόσον καλά
τό μυστικόν πώς να με καθουσαλίη και
να μ' έγκαρδιώη, ώστε τή θεωρώ πάν-
τοτε εύτυχίαν μου να τον άκούω.

Και, καθώς απεμακρύνετο διά να κά-
μη συντροφίαν εις τά δύο γειτονόπουλα,
έστρεψε και είπε :

— "Αννα, φέρεσε την άμαζόνα σου να
μ' έλθω ότι έφεραν την σέλλα σου μέσα στο
αμάξι, και πρό πάντων κάμε γρήγορα.

— "Η μικρούλά μας, ένθουσιασμένη, δει
επερίμενε να της τή είπούν και δεύτερη
φοράν. "Εντός όλίγων δευτερολέπτων,
εύρέθη όρθή και πλυμένη' κατόπιν όλ-
δροση, εκτένισε τά μαλλιά της και έφ-
ερεσε την άμαζόνα της.

— "Ητο πολύ μακρύ τή φουστάνι, και
τό περιστήθιον της στενόν και καλά
έφηρμοσμένον, όπως τή φορούν εις τή
Ευρώπην όσαι πηγαίνουν περίπατον έ-
φιπποι, αλλά αντί να είναι βαθύχρωμα,
ώς συνειθίζεται εις ευρωπαϊκά μέρη,
ίππευτική στολή της "Αννας ήτο λευκή,
όπως άλλως τή όλα της τά φάρμακα.
"Εφόρεσε τά ύψηλά ύποδηματάκια της
πού ήσαν από μαλακάτατον χίτρινο δέρ-
μα, έβαλε τά λινα άσπρα γάντια της
και τέλος έκαλύφθη με μίαν άσπρη κά-
σταν, ή όποία έπροσέλασε τον λαφόν
και τή μέτωπον από τή καύμα του ήλιου.
Κατόπιν, έπήρε έν μαστίγιον μ' ασπί-
νιο χέρι και έξήλθεν εις τήν έξώστην
διά να ιδή πού ήσαν ή μητέρα της και ή
φίλοι της.

— "Τους άνεκάλυψε πού εκάθητο εις
τήν σκιάν μέσα εις τήν κήπον. "Επρέ-
ποντά των, και τους έσφιξε τή χέρι και
τόν άγγλικόν τρόπον.

— "Είσαι καλλίτερα, "Αννα ; ήρώη-
σεν ο Φρέδ, με πολύ ένδιαφέρον, ενώ ο
"Αλικ τήν εκύτταζε με έκφρασιν θαυ-
μασμού.

— Πολύ καλλίτερα, εύχαριστώ, απή-
τησεν εκείνη.

Και έπειτα, με ζωηρόν τόνον, ήρω-
τήσε :

— Φεύγωμε, μητέρα ;

— "Όχι, πριν πάρης κάτι τι, και
μου. Φοδούμαι πώς δεν θα μπορούσιν

να μείνεις νηστική έως τή μεσημέρι.
— "Ω ! μαμμά, σάς βεβαίω, δεν πει-
νώ διόλου.

— Πήγαινε όπωςδύποτε' ο Φρέδ θα
εί συντροφείω.

— "Οι δύο νέοι απεμακρύνθησαν με γέ-
λια, και μετ' όλίγον ήκούσθησαν τά
καίρια ξεφωνητά της "Αννας, ή όποία
είχε τήν άπαιτήσιν να φάγη και ο συνο-
δός της από ό,τι της είχαν φέρη.

— "Ο Φρέδ ήτο ο άχώριστος της "Αν-
νας, "Ητο ο δεύτερος από τους έξ υιούς
του Πατριάρχου Ο' Δόνοβαν και έπερνού-
σεν όλίγας ημέρας μόνον τήν φίλην του
κατά τήν ήλικίαν.

(Έκπαιτ συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατά τή γαλλικόν του Πέτρον Μαύλ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ

Αγαπητοί μου,

MANIA, ή όποία
κατέλαθε μικρούς
και μεγάλους διά
τόν άθλητισμόν, τώ-
ρα μετά τους "Ο-
λυμπιακούς "Αγώ-
νας, εκδηλούται εις
σκηνάς του δρόμου
περιέργους και ά-
στείας. Εκεί πού έρ-
γάσθε ήσυχος εις
τό δωμάτιόν σας, ά-
κούετε έξαφνα ά-
πίσω θόρυδον, φω-
νάς, χειροκροτήμα-
τα. Βγαίνετε εις τή
παράθυρον και βλέπετε ανθρώπους να
τρέχουν σαν τρελλοί. Τί συμβαίνει ; μή-
πως κυνηγούν κανένα λωποδύτην ; "Όχι !
οί νέοι της γειτονιάς αγωνίζονται εις τή
τρέξιμον, τρέχουν δε μαζί των και οι
έλληνοδίκαι . . . "Αλλοτε, εκεί πού πη-
γαίνετε ήσυχος εις τήν δρόμον σας, ά-
κούετε από πίσω σας ένα γδούπον' στρέ-
ψατε έντρομοι : μία μεγάλη πέτρα έ-
πεσεν εις τά πόδια σας. Ποιος σάς πε-
ροβολεί ; "Α, δεν είναι τίποτε' οι φίλα-
δοί της γειτονιάς αγωνίζονται εις τή
λήρη, κ' ένας μικρός Γεωργαντιάς
όλιγον έλειψε να σάς σκοτώση. . . Παρα-
κατω, σάς φράττει τήν δρόμον ένα τενω-
μένο σχοινί' πώς θα περάσετε τώρα ;
"Αλλά πριν να πλησιάσετε, τή σχοινί
κούει : ή προς τά δεξιά όμας των παι-
διών ένίκησεν, παρασύρασα προς τή μέ-
ρος της όλους τους άριστερους' ή διελ-
κυσίονδα έτελείωσε . . .
"Ο στίβος του Σταδίου μετετέθη τώρα
εις τους δρόμους' τά πεζοδρόμια, τά
κατόφλια των θυρών και τά παράθυρα
μετεβλήθησαν εις κερκίδας παντού ά-

γώνες και προπαθήσεις' παντού άθλη-
ται και έλληνοδίκαι' παντού νεαροί και
έξαιτιοπλεϊστον αυτιόδητοι "Ολυμπιο-
νικαι, ή δόξα των όποιων δεν υπερβαίνει
τά σύνορα της γειτονιάς. Πνεύμα άθλη-
τισμού διέδραμε τήν πόλιν από άκρου εις
άκρον, μέχρι των πλέον άπομακρυσμέ-
νων συνοικιών. Και αι σκηναί είναι κα-
θημεριναί, και τά επεισόδια άπειρα. Συ-
νέθη μάλιστα και κάτι τραγικόν' ένας
νέος είκοσαετής, εις αγώνα δρόμου από
τό Φάληρον έως φάς "Αθήνας, έθαπε
πρώτος εις τήν τέραμα, αλλά μετ' όλίγον
ο δυστυχής κατέπεσε νεκρός. Τά κω-
μικά όμως επεισόδια είναι εύτυχώς τά πε-
ρισσότερα. Εις τήν γειτονιάν μου π. χ.
ο κυριώτερος άθλητής είναι ένας τρελ-
λός, ο Γιάννης. Θα τόν έλεγα και αυ-
τόν δυστυχή, αν δεν έδλεπα ότι όταν ά-
γωνίζεται και νικά, είναι ο εύτυχέστε-
ρος των θνητών. Του προετοιμάζουν νί-
κας πλαστώς εις αγώνα δρόμου, πάλης
και ξιφασκίας . . . με μπαστούνια, — έ-
πειτα τόν ανακηρύττουν νικητήν, τόν
ραίνουν με άνθη και τόν στεφανώνουν με
μικρόλα και με μαρσίλια. Τήν στιγ-
μήν του θριάμβου, όταν ή γειτονιά άνα-
στατώνεται από τας έπευφημίας και τά
χειροκροτήματα, επί τού προσώπου του
τρελλού διαχύνεται έκφρασις τέταταις ά-
γαλλιάσεως και εύδαιμονίας, όποιαν δεν
είδα ποτέ μου εις πρόσωπον "Ολυμπιο-
νίκου άθλητινού.

Σχετικώς με τήν άθλητικήν αυτήν
κίνησιν, ή όποία ξετρελλώνει τους μι-
κρούς προπάντων "Αθηναίους, ένας δη-
μοσιογράφος διηγείται τά κατά τήν επί-
σκεψιν σεβαστού άνθρώπου της συνοι-
κίας του, ο όποιος τά είχε με τόν ύ-
πηρέτην του. "Ο σεβαστός αυτός άνθρω-
πος είπεν εις τόν δημοσιογράφον πολλά
χαριτωμένα, και ίδού μερικά :

« Έγώ τόν στέλω για τυρί, κ' έ-
κείνος πηδά εις τίς τρείς με τους λαύ-
σρους ! Τήν πρώτην φοράν έσκέρθηκα
να τόν δείρω. "Επειτα όμως ένθυμήθηκα
τήν "Ολυμπίαν, τόν Κρωτωνιάτην, τήν
δόξαν των αρχαίων, και τόν έσυγχώρησα.
Τόν διέταξα μόνον να μη τή ξανακάμη . . .
Τήν επαύριον, μόλις έσχυσα από τή πα-
ράθυρον, τόν είδα έλληνοδίκην των εις
τήν πάλην αγωνιζομένων λούστρων.
"Τσακίσου, έλ' άπάνω ! » "Ανέθη σοβα-
ρός ως άλυτάρχης' μόνον ο παναμάς του
έλειπε. (Σημ. Εις τήν Σταδίον, τή μέλη
της "Επιτροπής των "Αγώνων έφορούσαν
ώσεπιτοπλεϊστον παναμάδες.) "Εσκέρθη-
κα και τότε να τόν δείρω' αλλά πώς να
δείρησεν ένα άλυτάρχη ; Τόν έσυγχώρησα
και έν δευτέρου. Προχθές, καθώς έγύ-
ριζα εις τή σπίτι, είδα όμιλον μικρών
λούστρων, οι όποιοι καθήμενοι εις πρό-
χειρον έκ κασελιών κερκίδα, έδλεπαν
τόν ύπηρέτην μου να ύψώνη βάρη. Τι δέ
ήσαν τά βάρη ; Τά καλάθια με τά ψώνια,

πού του έδωσα από τήν αγοράν. Τό ύ-
ψωνε με τή ένα χέρι φουσκώνων και
κόκκινίζων. Κατόπιν τή έδωκε εις άλλ-
ον μικρόν, ο όποιος άπεπειράθη να τή
σκηλώση με κόπον πολόν. Παρηκολού-
θησα μ' εύχαρίστησιν τή θέαμα των τρο-
φιμών της οικίας μου αίωρουμένων' άλλ'
όταν αίφνιδίως είδα να κυλιεται εις τήν
λάσπην ένα λεμόνι και δύο αυγά τά ό-
ποια έσπασάν, έγινα έξω φρενών. "Ε-
πλησίασα ώργισμένος, και ή έλληνοδί-
κος έπιτροπή έτράπη εις φυγήν . . . "Επί
του στίβου έμεινεν ο Σταίμπαχ-ύπηρέτης
μου, τόν όποιον, κάρ' όλους τους φόβους
διεθνούς περιπλοκής, — διότι κατάγεται
από τήν Κρήτην, — έπιασ' από τή αυτί
και τόν ώδήγησα εις τή σπίτι. "Εκεί,
άπεφάσισα όριστικώς να τόν δείρω, αλλά
νέαι σχέφεις μ' έκλόνησαν. Αυτός εκεί
είπα, τίς είδε ποίαν θύελλαν θα έγείρη
μίαν ημέραν εις τήν Σταδίον. Πρέπει να
γίνω άφορητή να στερηθή ή "Ελλάς ένα
"Ολυμπιονίκην ; "Ας μη τόν δείρω. "Ας
του τραθήξω μόνον τή αυτί. "Αλλ' είναι
και τούτο φρόνιμον, αφού ή Σουηδική
γυμναστική άπαγορεύη τήν ακανόνιστον
ανάπτυξιν των διαφόρων μελών του σώ-
ματος ; "Όχι ! Τούτουτρόπως έφθασα
εις τή συμπέρασμα να μη τόν έγείσω,
σεβόμενος τή αρχαίον πνεύμα, τή όποία
κατεδέχθη να κατασκηνώση εις τή μι-
κρόν εκείνο υποκαίμενον. Θα τόν διώξω
όμως, διότι δεν μου χρησιμεύει . . . »

Αυτά τά άντέγραφα από τή "Αστύ
διά να γελάσετε. "Εν τούτοις, εις όλην
αυτήν τήν κίνησιν, υπάρχει κάτι πού
ειμπορεί να μάς κάμη να σοβαρευώμεν
και να σκεφθώμεν. "Αλλά περί τούτου
εις τή προσεχές.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— "Η "Αμερικανίς έξηκολούθησε να βα-
δίξη χωρίς τόν ελάχιστον διαταγμόν.
"Επειτα από όλίγην ώραν τή εύμορρον
ιδιότροπον δρομάκι έβγήκεν εις τόν
πλατύν δρόμον του δάσους. "Η Μίς
Κόρα έπροχωρούσε πάντοτε. "Όταν έ-
φθασεν εις ένα χωριουδάκι, έστρεψε δε-
ξιά και εισήλθεν εις τόν μεγάλον έξο-
χικόν δρόμον, όπου ήσαν ώραία σπίτια
και πύργοι περικυκλωμένοι με τους με-
γάλους κήπους των.

— "Ο δρόμος από άρκετόν ύψος έτυνό-
ρευσεν προς τόν ποταμόν Σηλιουάαν. Τόν
έδλεπαν πού έπήγαινε μακράν, όλόφω-
τος μ' εκείνην τήν καλοκαιρινήν ήμέ-
ταν. "Η φάραξ, εις τή βάθος της όποίας
έσέρνετο σαν φέδι ο ποταμός, έπλατύ-
νετο προς τή άριστερά του μεγάλου δρό-
μου, και άργε να φαίνονται, έδω κ'
εκεί, κάτι άσπρα σπίτια μέσα στην πρα-

σινάδα, ενώ, από το άλλο μέρος του νερού, οι λόφοι ανέβαιναν πάλιν ύψηλά, καταπράσινοι και χαρωποί.

Η Ίουλιέττα όμως είχε αρχίσει να εύρισκε τον περιπατον εκείνον κάπως μακρυνόν, μ' όλην την ωραιότητα της τοποθεσίας. Τώρα τα δένδρα του δάσους δεν την έσκίαζαν πλέον και ο ήλιος έκανε πολύ.

— Είσαι κουρασμένη, Ίουλιέττα μενε ήσυχη, και θα βρούμε κανένα εύμορφο μέρος να ξεκουρασθούμε. Άκριδώς έχω διάθεσιν να επισκεφθώ εδώ κοντά μίαν έπαυλιν, διά την όποιαν μου έκαμαν λόγον. Είπε, λέγουν, ένα είδος όρφανατροφείου. Νά, άκριδώς, εκεί είναι.

Εστάθησαν έμπρός εις μίαν μεγάλην θύραν με πάγκελλα, όπου ήτο ή επιγραφή: "Ασυλον Ίουλιέττα.

— Το όνομά μου, είπεν ή μικρούλα.

«Ακουσί με, Ίουλιέττα.» (Σ. 196)

— Καλός σίωγος αυτό, θα πάμε μέσα και θα παρακαλέσωμε να μάς άφίσουν να ξεκουρασθούμε όλίγον. Έγουν, λέγει, ώραιον κήπον με πάγκους. "Ηθελα πολύ να έχασθουν λιγάκι—και σύ;

— Μά, Άντη, δεν γνωρίζομε τούδ νοικοκυρδας. Εγώ, δεν θα έτολμούσα ποτέ να καθήσω να ξεκουρασθώ εις τό σκί: ανθρώπου που δεν γνωρίζω.

— Δίότι εσύ είσαι Γαλλίς, και μικρή Γαλλίς μάλιστα. Εγώ όμως είμαι Άμερικανίς και τολμώ να κάμνω πολλά πράγματα, τα όποια θα σου έφαινοντο παράδοξα.

Είπε, και χωρίς να διστάση, εκτύπησε τό κουδούν.

Με τας πρώτας λέξεις που είπεν εις την θυρώρον, αυτή της άπεκρίθη.

— Η κυρία Λουίζα μ' έχει ειδοποίηση, ότι μία ξένη κυρία ήτο να έλθη

να επισκεφθῆ τό άσυλον. Η κυρία θα είνε τώρα εις τόν κήπον, κοντά εις τό περίπτερόν της. Δεν έχετε παρά να πάρετε τήν δεινδροστοιχίαν...

Η Ίουλιέττα έστύλωνε τόσα τα μάτια της από την άπορίαν. Δεν τας είχε λοιπόν οδηγήση ή τύχη μόνη έως εκεί κάτω;

Τό κήμα, ήτο άπεραντον. Προς τ' άριστερόν ήτο κτισμένον ένα άληθινόν παλάτι, με τό πλατύ του προπόλαιον, και με τας δύο του πέρυγας, τας στολισμένας εις τήν κορυφήν με πυργίσκους.

Ένας κήπος γεμάτος με άνθη ήτο όλόγυρα εις τό σπίτι: πέραν έφαινετο ή μεγάλη δεινδροφυτεία, ένα κομμάτι δάσους μάλλον, τό όποσον ήτο περιχλεισμένον από τοίχους ύψηλούς. Παντού ήσαν σκορπισμένα παιδάκια, και άλλα έπαίζαν, άλλα έπεριπατούσαν, άλλα έδιάβαζαν έντέλως έλεύθερα. Αί σκιαί μερικων καλογραιων έπηγαίνοντο εδω κ' εκεί κ' έπέδλεπαν τά μικρά. Κανείς δεν έδωκε προσοχήν εις τήν Μίς Δούγλας και τήν προστατευομένην της.

Ητο ήμέρα επισκέψεως και πολλοί συγγενείς είχαν έλθη και όμιλούσαν με τά παιδάκια ή με τας καλογραίας.

— Άντη, παρετήρησεν ή Ίουλιέττα, έπρεπε να πάρωμε τήν μεγάλην δεινδροστοιχίαν που είνε εις τήν μέσην, και βλέπω πως πηγαίνετε από τό δρομάκι.

— Έχω άδυναμίαν στα δρομάκια, αγαπητή μου Ίουλιέττα... Αυτό εδω είνε σχεδόν τόσον εύμορφο, όσα τό δρομάκι μας εις τό δάσος. Κύτταζε τί ώραια δένδρα έχει αυτός ο κήπος... είνε πραγματικώς θαυμάσια. Και τί ήσυχία που είνε εδω! Άληθινόν άσυλον, διά να καταφύγη κανείς, έπειτα από καμμίαν σημαντικήν λύπην...

Δεν τό νομίζεις και σύ, Ίουλιέττα;

— Νάι, Άντη.

Η Ίουλιέττα δεν ήξευρε που ήθελε να καταλήξη ή μεγάλη φίλη της, αλλά κάτι τό άσυνήθιστον εις τόν ήχόν της φωνής της είδοποίησε τήν μικρούλαν ότι έπρόκειτο να συμβη γεγονός σημαντικόν.

Η Μίς Κόρα ήσθάνθη τό χεράκι της που έτρεμε μέσα εις τό ιδίον της,

— Γνωρίζω τήν ιστορίαν αυτής της κυρίας Λουίζας. Κάμνει πολλές καλών όσνης αυτή ή κυρία. Έθυσίσε σχεδόν όλην της τήν περιουσίαν, ή όποία ήτο σημαντική, διά να κτίση αυτό τό κατάστημα. Δεν είνε κυρίως είπειν όρφανατροφείον εδω. Όλα τα κοριτσάκια, τα όποια έχουν ανάγκην από προστασίαν, και αν άκμή ζουν οι γονείς των, γίνονται δεκτά με ανοικτάς άγκάλας. Τα περιποιούνται πολύ εδω, τα παραχαϊδεύουν

μάλιστα, καθώς λέγουν. Η κυρία Λουίζα, που είχε ένα κοριτσάκι δικό της, τό έχάιδευε πολύ, ως φαίνεται. Τήν έχαση, τήν κόρην της. Κ' εύρίσκει στα παιδάκια, που έχει γύρω της, κάτι από τήν κόρην της, που είνε πεθαμένη... ή που νομίζει ή μητέρα της πως είνε πεθαμένη.

— Άντη... είπε με σπαρρακτικήν φωνήν ή μικρούλα, κ' έμνε τόσον κίτρινη, ώστε ή Μίς Κόρα τήν έβαλε να καθήση εις τόν πάγκον.

— Άκουσί με, Ίουλιέττα. Θα σου μιλήσω τώρα, σαν να είσαι μεγάλη κοπέλλα. Έχω κάποιαν έλπίδα ότι αυτή ή κυρία Λουίζα, όνομάζεται, με τό άληθινόν της όνομα, κυρία Δαλλζ— αλλά δεν είμαι βεβαία. Μετά τήν μεγάλην της συμφοράν ήθέλησε να διακόψη κάθε δεσμόν με τήν περασμένην της ζωήν, να εξαφανισθῆ, ν' άφοσιωθῆ εις έν ώραιόν έργον, από τό όποσον ήθελεν να τήν αποτρέψουν ή οικογένειά της και οι φίλοι της... Της έμήνυσα ότι μου είχαν έλθη ή ιδέα να κάμω κ' εγώ εις τήν Άμερικήν, να είνε αυτή κάμνει εδω— ξεύρεις, σου τό λέγω αυτό σοβαρώτατα, —και πρόκειται να συνομιλήση μαζί μου δι' αυτό τό σχέδιον. Κύτταζε όμως... αν παρουσιασθῆ έμπρός της και σε κρατῶ από τό χέρι, ή λαχτάρα της εμπορεί να τήν σκοτώση. Πρέπει να τήν προετοιμάσω. Πρέπει επίσης να βεβαιωθῶ ότι αυτή είνε ή μητέρα σου. Τώρα που σου ήλθε πάλιν τό μνημονικόν σου, θα δυνηθῆς να τήν γνωρίσης;

Η Ίουλιέττα ένευσε «νάι». Δεν ήμπορούσε να όμιλήσῃ. Η συγκίνησις τήν έπνιγε.

— Προσάβησε πρώτα να συνέλθῃ, μικρούλα μου, διότι έχω ανάγκην και να με βοηθήσης και να μείνης ψυχραιμος. Πρέπει να λησμονήσης τήν ιδιότην σου συγκίνησιν και να μη συλλογίζεσαι παρα τήν μητέρα σου. Η μεγάλη δεινδροστοιχία είνε εδω. Θα προχωρήσω από εκεί και θα συναντήσω τήν κυρίαν Λουίζαν. Τήν είδα, κάτω κάτω, εις τό άκρον, που κάθεται εις ένα πάγκον. Αυτή θα είνε βεβαία. Φορεῖ κατάμαυρα, αλλά χωρίς τό σκούφωμα των καλογραιων. Έχει ξανθά μαλλιά, λίγο σκουρότερα από τά δικά σου.

— Νάι, έψιθύρισεν ή Ίουλιέττα.

— Αισθάνεσαι αρκετήν δύναμιν ώστε να κάμης αυτήν τήν απόπειραν; Έχει τήν βεβαιότητα ότι θα φερθῆς σαν σωστή κοπέλλα, και όχι σαν έγωιστικόν παιδάκι;

Η Ίουλιέττα έσηκώθη. Ητο κάτω χροσ, αλλά τά μάτια της έλαμπαν με ζωηράν λάμψιν, οι μικροί της γρόνθοι ήσαν σφιγμένοι.

— Έτοιμη είμαι, —είπε.

— Λαμπρά. Θα προχωρήσης εις αυτό τό δρομάκι έως τό άκρον, και κατόπι

θα περάσης εις τήν μεγάλην δεινδροστοιχίαν, όταν με ίδῆς να καθήσω δίπλα εις τήν κυρίαν Λουίζαν. Αν τήν αναγνωρίσης, θα τό μαντεύσω από τό πρόσωπόν σου. Πλησίασε τότε σιγά-σιγά, κρυμμένη όσον τό δυνατόν όπίσω από τά μεγάλα δένδρα. Όταν σου κάμω νόημα, έρχεσαι με τες μύτες των ποδιων κοντά στην μητέρα σου, και πέφτεις στην άγκαλιά της. Τα ένόησες όλα;

— Νάι, Άντη. Μη σῶς μέλει. Δεν θα συλλογίζομαι παρα τήν καλή μου τήν μαμάκα. Δεν θα κάμω τίποτε που να τήν τρομάξῃ.

Χωρίς άλλην άργοπορίαν, ή Μίς Δούγλας έπέρασε μέσα από τά πυκνά δένδρα και έφθασεν εις τήν μεγάλην δεινδροστοιχίαν. Η Ίουλιέττα, χωρίς να τήν χάση από τά μάτια της, έπροχώρησεν εις τό δρομάκι, τό όποσον έκαρνε στροφήν εις τό μέσον του κήπου και έπειτα ήγετο παράλληλον με τήν δεινδροστοιχίαν.

(Έπεται τό τέλος) Ν. ΠΟΡΓΙΩΤΗΣ (Κατά τά γαλλικόν της Κας Γωάννας Μαυρ).

ΤΑ ΜΑΚΡΥΑ ΜΑΛΛΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Η ΔΙΔΗ ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΕΧΕΤΑΙ...

— Τήν γνωρίζετε, τήν Διδή;

— Ποιά Διδή; τό κορίτσι με τά μακρυά μαλλιά;

— Και τήν λίγη γνώσι;

— Ποῦ κάμνει τήν υπερήφανη και δεν καταδέχεται να παίξῃ μαζί μας;

— Και γιατί δεν καταδέχεται;

— Διότι έχει μακρυά μαλλιά, κ' εμείς δεν έχομε τόσο μακρυά σαν τά δικά της...

Αυτά λένε τά άλλα κορίτσια, άμα τα έρωτήσετε αν γνωρίζουν τήν Διδή. Και δεν έχουν άδικο. Τέτοια είνε ή Διδή. Της έχουν τά μαλλιά της κάμμένα δύο κοτσιδες χονδρές, με δύο φιόγκους μεγάλους εις τήν άκραν, και ή Διδή, κάθε λίγο και λιγάκι, γυρίζει και κυττάζει πίσω αν της κυττάζουν τά μαλλιά.

Και καμαρώνει — σαν τό παγωνί, που έχει μακρυά ούρα.

Ηλθαν, τες προάλλες, εις τό περιβάλλει αι δύο εξαδελφούλες της, ή Μαρίκα και ή Φιφίκα. Ένθουσιασμένος ο Τοτός, ο μικρούλης αδελφάκος της Διδής. Σχεδιάζει πως θα παίξουν του νόμου τά παιγνίδια. Παιρνει τας δύο εξαδελφές του από τό χέρι και πηγαίνει να εβρη τήν Διδή:

— Διδή, έρχεσαι να παίξωμε τες κουμπάρουλες;

— Δεν παίξω εγώ με άγόρια! άπαντῶ ή Διδή.

— Μά εμείς είμαστε κορίτσια.

— Άφού είσθε κορίτσια, γιατί δεν έχετε μακρυά μαλλιά, σαν τά δικά μου, παρα κοντά σαν του Τοτού;

— Μά, θα μεγαλώσουν και τά δικά μας, λέγει ή Φιφίκα.

— Άμα μεγαλώσουν, και γίνουν σαν τά δικά μου, τότε νάρθῃτε να παίξετε μαζί μου.

Και γυρίζει τήν πλάτη, διά να ίδουν τά μαλλιά της.

— Πάμε, Μαρίκα, να φύγωμε ή Διδή δεν καταδέχεται.

Στέκεται ο Τοτός, κυττάζει τήν

«Δεν παίξω με άγόρια...»

«Δεν είνε μαλλιά αυτά, είνε γκέμια...»

αδελφή του πονηρά, και λέγει από μέσα του: Έννοια σου και να δῆς εσύ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Έφυγαν αι εξαδελφούλες πολύ πικραμένες με τήν ακαταδεξιαν της Διδής. Περνά ώρα πολλή, ή Διδή δεν ξέρει τί να κάμη διά να περάση τήν ώραν της, ως που να κτυπήσῃ μεση-

τό παγκάκι, και κυττάζει τά λουλούδια. Ο Τοτός της όμιλει, της λέγει πως δεν τό έκαμε επίτηδες. Αυτή ουτε γυρίζει να τόν κυττάξῃ. Εκείνην τήν ώραν φθάνουν και τά δύο άσπρά σκυλάκια της μαμμιάς. Και αρχίζουν να κάμνουν χάδια και παιγνίδια του Τοτού. Η Διδή ουτε γυρίζει να τά ίδῃ. Ο Τοτός τά φέρνει κοντά της, βγά-

«Κάτι κάμνει... κάτι δένει...»

«Τα σκυλάκια γυρίζουν σαν τρελλά...»

μέρι. Κοντεύει να σκάση. Έξαφνα βλέπει τόν αδελφάκο της.

— Τοτό, Τοτό! του φωνάζει. Έλα να παίξωμε!

— Καλά... να παίξωμε τό ίπποδρόμιον! άπαντῶ ο Τοτός.

— Και πως τό παίζουνε; έρωτῶ ή Διδή.

— Εσύ να γίνης τό άλογο, κ' εγώ να σε τρέχω...

— Όχι, εσύ να γίνης τό άλογο, που είσαι άγόρι.

— Μά, Διδή, λέγει ο πονηρός Τοτός, τά άλογα είνε πιό μεγάλα από τά άγόρια. Εσύ που είσαι πιό μεγάλη, εσύ να γίνης άλογο.

ζει από τήν τσέπην του λίγο σπάγγο, και κάτι κάμνει, κάτι δένει...

— Διδή, της λέγει έπειτα, δεν σε καταδέχομαι τώρα κ' εγώ... Θα κάμω ίπποδρόμιον με τά σκυλάκια... Μη σηκώθῃς να τά δῆς, δεν θέλω να τά δῆς!

Νά καταδεχθῆ ή Διδή, ν' άκούσῃ τόν Τοτό, να τήν διατάσῃ να μη σηκωθῆ;! — Α! όχι!

Σηκώνεται άμέσως επάνω. Τρομάζουν τά δύο σκυλάκια και πηδούν να τρέξουν. Τραβῶ τό ένα απ' εδω και τό άλλο απ' εκεί. Τραβούν όμως μαζί και από μίαν κοτσιδα της Διδής τό καθένα. Τραβούν δυνατά, ο Τοτός τά κτυ-

πιά με το καμτακάκι του, έκαινα γυρίζονταν σαν τρελλά εδά κ' εκεί, ή Αιλή τσερίτζι, ή γειτονιά σήκονετα στο πρόδι, τρέχουν ό μπακμπαξ και ή μακιμά, και γλυτόνουν την Αιλή, μιτοπεθαμένη από την τρομάρα της.

Εμμαντέσατε τί είχε κάμη ό Τοτός. Έκείνη την ήμέραν ό Τοτός έφαγε ξύλο, και δέν έφαγε γλυκό τό μισημέρι.

(Έπεται τό τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΤΥΦΛΟΚΩΦΑΛΛΟΣ

(Τέλος 'Ιδε σελ. 190.)

Έμαθεν επίσης με εύκολίαν την χρήση των ενεργητικων ρημάτων, ιδίως όσων την ενεργείαν ήδύνατο να αντίληφθ ή διά της αφής, καθώς: περιπατώ, τρέχω, δίδω, τρώγω. Άλλ' έστάθη επί πολύ αδύνατον να κάμη διάκριση του χρόνου και των εγκλίσεων. Έξέφραζε γενικώς και απολύτως τας ιδέας της με απλήν παράθεσιν των έννοιων όσαι τας απέταλου. Έλεγε λοιπόν: Ψωμί—δίδο—Λάβρα νερό—πίνω—Λάβρα.

Άρρη έφρασαν εις τα έξαιρέτα αυτά αποτελέσματα ό Χάου ένρμισε, ότι ήτο καιρός να διδάξη την τυφλοκωφάλαον και γραφήν. Τοῦτο άπήτησε κόπον πολύν και ύπομονήν ακατάβλητον εκ μερους και του διδασκάλου και της μαθητριάς. Άλλ' επί τέλους πλήρης επιτυχία έστεφάνωσε και την προσπάθειαν αυτήν και ή χαρά της Λαύρας δέν είχε όρια, όταν άντελήθη, ότι με τά μυστηριώδη έκείνα τρυπήματα επί του χαρτίου ήδύνατο να δώση εις τους άλλους να έννοήσουν ό τι αυτή είχε, εις τον νοήν της. Χωρίς την βοήθειαν κανενός κατώρρωσε να γράψη έν γράμμα όπωσούν εύανάγνωστον εις την μητέρα της διά να της είπη, ότι ήτο καλά και έσχόπευε να ύπάγη να την ίδη μετ' όλίγων.

Εις την αριθμητικήν την έδυσκόλευσε πολύ ή άφαίρεσις. Νά μετρή έμαθεν έως τά 100. Τον αριθμόν αυτόν μεταχειρίζετο και διά να εκφράση ποσότητα άπειρίριστον. Όταν ήθελε να είπη διά κανένα ότι θα λείψη πολύν καιρόν, έλεγε: Θα έλθ η μετά εκατόν κυριακάς. Έκαμνε διάκριση μεταξύ της ήμέρας και της νυκτός καθώς και των διαφόρων ώρών του ήμερονυχτίου, μεταχειριζόμενη ως ώρολόγιον την σειράν των μαθημάτων και των αναπαύσεων της σχολής. Ηξέφραεν επίσης πάντοτε την ήμέραν της έβδομάδος και την ήμερομηνίαν.

Εις τας αρχάς του έτους 1841 παρετηρήθη έπαισιήτη άλλολώσις εις τόσχημα του κρανίου, και ιδίως έξόγκωσις του μετάπτου, αλλά τοῦτο δέν είχε καμμίαν επίδρασιν επί της ύγείας της και του λογικου της.

Η αίσθησις της αφής έλαβε τοιαύτην έντασιν, ώστε εκ των καλυκιδων κινήσεων του άέρος άντελαμβάνετο και μόνον άν ήγγιζε κανείς τά δάκτυλα επί του κλειδοκύμβαλου. Έλεγεν ότι ό ήχος έφρασε διά των σανιδών του κατώματος εις τους πόδας της και άπ' έκεί άνέβαιναν εις την κεφαλήν της.

Η άνάμνησις των έντυπώσεων της εκ της αφής ήτο τόσον ζωηρά, ώστε ήδύνατο να αναγνωρίση εις την σχολήν ένα έκαστον, μόνον άν ήγγιζε την χερά του. Έν γένει ήρκει να ψηλαφηθή απάξ την μορφήν ενός ανθρώπου διά να τον αναγνωρίση εκ των χαρακτηριστικων μετά μακρόν χρονικόν διάστημα.

Πολλάς δυσκολίας άπήτησαν διά να την κάμουν να έννοήση άφηρημένης ιδέας, καθώς την ένθύμηση, την άγάπην, την έλπίδα, κατόπι δε την έννοιαν του Θεου και της θρησκείας. Η έντύπωσις της ήτο πολύ ισχυρά, όταν έμαθεν ότι ή ζωή είχε πρόσκαιρος και ό θάνατος τό κοινόν τέλος όλων των ζωντανών πλασμάτων. Επί πολλάς ήμέρας δέν ήθελε να φάγη κρέας διότι έλεγεν: είναι άποθαρμένον. Κατώρρωσαν να την παραμυθήσουν όλίγον μόνον με την προσδοκίαν μελλούσης ζωής.

Τό αίσθημα της τάξεως και της εύπρεπείας άνεπτύχθη εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε ποτέ δέν εξήρχετο από τό δωμάτιόν της πριν κτενοθή και ένδυθή έντελώς. Οσάκις δε έμάνθανεν ότι τό φόρεμά της έχει κανέν σχίσμιον ή καμμίαν κηλίδα, έκαμνε κίνημα έντροπής και έσπευδε να τό καθαρίση ή να τό διορθώση.

Τους τρόπους της προς όσους την έπλησίαζαν συνεμύρφωνεν αναλόγως της ηλικίας, του φύλου και της κοινωνικής τάξεως έκάστου, με εύστοχίαν πραγματικώς έκπληκτικήν.

Οσάκις την επέπλητταν διά σφάλμα, ή μετάνοιά της έφανερωνετο με τον εκφραστικότερον τρόπον. Τήν συμπάθειάν της προς λυπημένους ή άσθενείς έφανερωνε πολλάκις, διότι έδιδεν από τά γλυκίσματά της εις άλλας συμπαθητριάς της, όταν άντελαμβάνετο ότι πάσχουν ή ότι έχουν καμμίαν λόπην.

Άλλ' ήτο και ζηλότυπος εις τον υπέρτατον βαθμόν και δέν έστεργεν ούτε την καλλίτεραν φίλην της να έπαίνεσθ και να θωπεύθη κανείς, άν δέν είχε τουλάχιστον ίσον μερίδιον και αυτή από τους επαίνους και τας θωπειάς.

Η Λαύρα διήλθεν όλόκληρον την ζωήν της εις τό Κατάστημα των τυφλών της Βοστώνης, κερδίζουσα τά προς τό ζην εκ παικιδων έργοχειρων, τά όποια με πολλήν επιτηδεύσειαν εξετέλει. Συνέγραψε δε και τας άναμνησεις της νεότητός της, αι όποια έδημοσιεύθησαν μετά τον θάνατόν της, και άπέθανεν εις

ήλικίαν 60 έτών, τον Μάϊον του 1889

Κατά την αυτήν μέθοδον, εις τό αυτό Κατάστημα της Βοστώνης, εξεπαιδεύθη κατόπι υπό του ήμετέρου κ. Αναγνωστοπούλου και άλλη τυφλοκωφάλαος, ή Έλένη Κέλλερ (Helen Keller), γεννηθεΐσα εις Άλαβάμαν της Β. Αμερικής τό 1880. Η Έλένη Κέλλερ άνεδείχθη πολύ υπέρτερα της Λαύρας Βρίτζμαν, διότι κατώρρωσεν όχι μόνον να εκπαιδευθή εις βαθμόν τελειότητος, τον όπολον θα έφθίνουον πολλή πεπαιδευμένα υμώφυλοί της, άλλ' ακόμη να επιδώση και εις την μουσικήν. Κωφάλαος και τυφή αυτή έφρασε τό κλειδοκύμβαλον διά των δύο χειρών συνοδεύουσα τό όργάνο της! Το έπιμαρτυρεί αυτόπτης και αυτόχους μάρτυς, ό Ιατρός Ούβιλιαμεις ειδίκτην μελέτην περι του θάματος αυτού, τό όπολον κατώρρωσεν ή ύπομονή των διδασκάλων άρ' ενός και εξ άλλου ή αληθινή μεγαλοφυΐα της διδασκουμένης. Αντίγραφον μιās επιστολής της Έλένης Κέλλερ, διά φωτογραφίας άνατυπωθέν εις τυφλολογικήν Έγκυκλοπαιδείαν, προξενεί κατάπληξιν διά την κανονικότητα και την χάριν του γραφικου χαρακτήρος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

[Άπόσπασμα εκ του βιβλίου «Οι Τυφλοί»]

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

[ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ 6ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ ΑΠΟ 1ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΧΡΙ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.]

Τ' αποτελέσματα του 6ου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος θα δημοσιευθούν, ως γνωστόν, μετά την λήξιν του τρέχοντος έτους. Έν τούτοις σημερον δημοσιεύω την κίνησιν του Ξεσπαθώματος κατά τους πρώτους πέντε μήνας, ήτοι μέχρι της 30 Απριλίου, διά να ίδουν από τώρα οι διαγωνιζόμενοι τι έλάδας επιτυχίας έχουν, και ποιοι εινε οι συναγωνισταί των, και πόσον θέλουν διά να τους φθάσουν, ή να τους υπερβούν... Διά τοῦτο δέν δημοσιεύω τά όνόματα όλων όσων έξεσπαθώσαν, άλλ' εκίνειον μόνον οι όποιοι έχουν τας μεγαλητέρας πιθανότητας διά Βραβείον Α' ή Β' Τάξεως. Οι αριθμοί, των όποιων προηγείται Σ, σημαίνουν φύλλα προερχόμενα εκ συνδρομῶν έτησίων, εξαμηνίων ή τριμήνιων οι αριθμοί των όποιων προηγείται Α, σημαίνουν φύλλα προερχόμενα εξ άγοραστῶν κατά φύλλον, τέλος οι αριθμοί των όποιων προηγείται Μ, σημαίνουν φύλλα προερχόμενα εκ λαμβανόμενων Ξεσπαθώματος διά της Μετοχής. Όσοι έχουν τρεις αριθμούς (και με τό άθροισμά των, τέσσαρας) αυτοί διέθεσαν φύλλα και κατά τους τρεις τρόπους. Οι άλλοι διέθεσαν φύλλα κατά δύο τρόπους, ή κατά ένα μόνον, τους όποιους διακρίνεται επίσης εκ του γράμματος έκάστου αριθμού. Όλους τους εύχαριστώ από καρδιάς.

Λοιπόν, μέχρι της 30 Απριλίου έξεσπαθώσαν οι εξής:

Αίγλη της Ελλάδος και Τερολογίτης (όμάς), Σ 260+Α 327+Μ 221=808.—Σύλλογος Αθηνών «Ήώς», Σ 156+Α 407=563.—Σύλλογος Πετραίας «Έλληνομίχρος», Σ 364+Α 146+Μ 13=523.—Λευκοκίαντος Αιγαίου, Σ 101+Α 270+Μ 13=387.—Άρμυλία Ι. Μήτση, Σ 260.—Απόστομος, Σ 208.—Πετροβών «Όμηρον», Σ 208.—Ποιητής του Παρνασσού, Σ 182.—Ζήτω ή Μακεδονία, Μ 182.—Σύλλογος Αθηνών «Νίκη», Σ 156+Α 15=171.—Ρομφαία του Λόγου, Σ 52+Α 110=162.—Άννα Ν. Βούλαρη, Σ 156.—Η. Ζερβός, Σ 156.—Ένθουσιώδης Έλληρ, Σ 156.—Χρυσούλης Μαμάκι, Σ 156.—Μαρία Παπαριστείδου, Σ 156.—Χριστόφορος Γ. Σαφραξερβάνης, Σ 156.—Φιλοφρόδος Λεβαδάς, Σ 63+Α 67=132.—Δακρυομηνί Τριαντάφυλλο, Σ 130.—Έσταιμινόνδης Α. Βεσάκουλος, Μ 117.—Μισοκακόμοιρος, Σ 52+Α 55=107.—Μάγος της Ανατολής, Σ 104.—Κάταε-βρέσια, Σ 104.—Άγνωστός, Σ 104.—Ρόδον της Ανατολής, Σ 104.—Δημόδοκος, Σ 104.—Μέγας Αλέξανδρος, Σ 104.—Εομεράδα, Σ 104.—Άημ. Θ. Παπακωκόλου, Σ 104.—Άσμηνο Κόμη, Σ 104.—Δέαν Ν. Φραντζής, Σ 104.—Έλεωνίας Παρθένος, Σ 78.—Πάυλος Βλαστός, Σ 52+Μ 26=78.—Αροσθλονοτον Αυσανγίς, Μ 78.—Σύλλογος Βέρνης «Βιβλίον», Σ 78.—Σύλλογος Ηερατικός «Παισαλλήνιος», Σ 78.—Αιγινιαία Αθηνά, Σ 78.—Άγροσφρανομηνό Κόμη, Α 67.—Άημήτριος Λαφάπουλος, Μ 65.—Λουκάς Γ. Λουκάκης, Σ 65.—Πέτρος Μίσης, Μ 65.—Μιχόλης, Σ 52+Μ 13=65.—Άγγελος του Έλλους, Σ 65.

Εκτός των ανωτέρω 6976 φύλλων, διετέθησαν ακόμη φύλλα 3537 υπό ενανήκοντα εξ άλλων διαγωνιζομένων, εκ των όποιων 47 διέθεσαν άνα 52 φύλλα, εις 48, εις 46, έπίτά άνα 39 φύλλα, 14 άνα 26, δύο άνα 22, εις 19, και 28 άνα 18. Εκ των 3537 τούτων φύλλων αναλογούν: εις Ξεσπαθώμα δι' έγγραφής συνδρομητῶν, (Σ) φ. 2727, εις Ξεσπαθώμα δι' άγοραστῶν κατά φύλλον, (Α) φ. 67, και εις Ξεσπαθώμα διά της Μετοχής (Μ) φ. 743.

Τό όλον λοιπόν διετέθησαν διά του Ξεσπαθώματος μέχρι της 30 Απριλίου φύλλα:

Δι' έγγραφής συνδρομητῶν (Σ) 7446
Δι' άγοραστῶν κατά φύλλον (Α) 1531
Διά της Μετοχής (Μ) 1536
Τό όλον φύλλα 10,518

Τό όλον λοιπόν διετέθησαν διά του Ξεσπαθώματος μέχρι της 30 Απριλίου φύλλα:

Δι' έγγραφής συνδρομητῶν (Σ) 7446
Δι' άγοραστῶν κατά φύλλον (Α) 1531
Διά της Μετοχής (Μ) 1536
Τό όλον φύλλα 10,518

Ο αριθμός, βλέπετε, εινε μικρός. Σχετικώς με τό Ξεσπαθώμα των άλλων έτών, τό έπειτηνέν καθυστερεί. Και εινε ανάγκη να έντινετα τας προσπάθειάς σας, ώστε να συμπληρωθή διά του Ξεσπαθώματος ό αριθμός έκτενος των συνδρομητῶν, ό όπολος εινε άπαραίτητος διά να καλύπητή ή διάπλασις, με τους έπειτηνέντες δραμενείς δρους, τά έξοδά της. Αιότι πρέπει να γνωρίζετε ότι, εκθεκά της έκπτώσεως του φράγκου, με όλην την άνέτην της συνδρομής, ή ζημία της διακλάσεως φέτος εινε σημαντική. Διά να τό έννοήσετε ος λέγω μόνον ότι από κάθε συνδρομήν έξωτερικήν (10 φρ. χρ.) εισπράττω φέτος κατά μέσον όρον φρ. 10,50. ένφ πρό τριών άκόμη έτών, από κάθε έξωτερικήν συνδρομήν (φρ. χρ. 8 μόνον) εισπράττα κατά μέσον όρον φρ. 12,80! Εινε μία διαφορά άπό φρ. 2,30 κατά συνδρομήν, την όποιαν ή αύξησις της έξωτερικής συνδρομής κατά 1 δραχμήν δέν καλύπτει διόλου. Ηλίμια θα ήάτην έκπίπτειον τοῦ φράγκου τά έξοδά ήά κατατόντο, άλλά παραδόχως εινε τά ίδια και περισσότερα. Ηλίμια ότι διά του Ξεσπαθώματος και της Μετοχής θα προσετίθετο άριστοί νέοι συνδρομηταί, άλλ' ως βλέπετε ούτε αυτό δέν έγινε. Πρέπει λοιπόν, όσοι άγαπήν τό περιοδικόν τοῦτο και έπιθυμούν την εθιμικήν του, να έντεινουν καθός εινα τας προσπάθειάς των. Νά Ξεσπαθώσαν ακόμη όσοι Ξεσπαθώσαν ήδη, και να Ξεσπα-

θώσουν τώρα όσοι δέν έξεσπαθώσαν ακόμη. Έχουν ακόμη εξ μήνας μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Εις τό Ξεσπαθώμα ειμπορούν να λάβουν μέρος και οι νέοι συνδρομηταί. Χάρην αυτών προπάντων, εις τό προσεχές φύλλον θάαναημοσιεύσω τους δρους του Δεκαμηνίου του Ξεσπαθώματος, και θα στελεώ εις όλους από μιαν Αγγέλιαν, — μολονότι, καθός γνωρίζετε, ή Αγγελία δέν εινε άπαραίτητος διά τό Ξεσπαθώμα. Άπαραίτητος εινε ό ζήλος, ή δραστηριότης, ή έσέργεια. Και αυτά περιμένα από τους φίλους του με άγαπούν.

Η επιτυχία του Ξεσπαθώματος, Γλυκεία Έλλάς, εινε και ζήτημα χρόνου. Αν εξακολουθήσης να έχεις τον ίδιον ζήλον και να ζητής πάντοτε συνδρομητάς, κάποτε βέβαια θα σου παρουσιασθούν, και ίσως έκεί που δέν τους περιμένεις. Εις τό δελτάριον των Οργανισμών Αθηνών δέν πράκεται να ζω-

γράφη κανείς τό Στάδιον, ούτε σηνάς από τους Αθώνας. Αυτό δέν τό εξήγησαν ούτε από τους έν Αθώνας φίλους μου, — διότι δέν άρκεί να ειδη κανείς τους Αθώνας, διά να ζωγραφισθ τόσον δύσκολα πράγματα. Όχι, φίλη μου, εύκολότερα, πολύ εύκολότερα: κανένα κόντιον, καμμίαν σημάτιαν, καμμίαν Νίκην, κανένα Αθλήτην, — έμβλήματα τέλος πάντων και κοσμήματα σχετικώς και πρό πάντων καλώς τοποθετημένα.

Πολύ μ' εύχαρίστησεν, Εομεράδα, ή επιστολή σου, και ή έμμετρος και ή πενή. Πρόσεγε να μη τριτώη ή άρρώστειο. Πώς έπήγαν αι έσραι; Δέν άμφιβάλλω ότι θα διεσκέδασες πολύ, άφού «έτην αναδροχία καλό εινε και τό χαλάζει».

Σου έστελεα τον 23ον τόμον, Χρυσέ Μόσχο. Ασιπόν τό κρατώ υπό σημείωσιν: άμα μεγαλώσει, συ θα κάμη την άδωρεάν του όμογενοῦς προς την Διάπλασιν, μεγάλην να εισαι πλούσιος και μικράν αν εισαι πτωχός. Υπόσχους δούεΐσα διά της από 316 Μαΐου έ. ζ. επιστολής σου έτελείωσει! — Η Αμαργαρίτα Στέφαν πωλείται και εις τό γραφείον μου, ώστε ειμπορείς να στείλης τό αντίτιμον προς εκεί.

Τό Νεραϊδοπούλοδο με παρακαλεί να διαδίδω τα συγγραφήτά του εις τον μικρόν Παλαμν διά τό φραϊτάτον ποιήμα του. Έβειτα μου γράφει: «Με μεγάλην μου χαράν έμαθα και τό όνομα της Ναυτοπούλας. Βέβαια, εις τον καιρόν της ήτο περιώνυμος γιατί ήτο σχεδόν μόνη, μα τώρα που όλοι εινε περιώνυμοι, ποιόν να πρωτοθαυμάζουμε;» Και εγώ δέν ξέρω...

Ανεκόνωσα προς τον κ. Φαίδωνα όσα μου γράφεις, Έαρινή Έσπερα—και τά ίδια σου έπίσης, Τιδίτροπος Έαρθούλα, — και με παρεκάλεσε να ος εύχαριστήσω θερμώς. Εινε πολύ εύτυχής να μανθάνη ότι ή Αμαργαρίτα Στέφαν αναγινώσεται με φρόσιν, εύχαρίστησιν. Αι επιστολαί σας έξόχως ώριπται.

Όλίγον λαμβασμένα έδημοσιεύθησαν την Άλλην φοράν τά κατά τον Σύλλογον της Χαλκίδος «Αμίλλα». Ο Παρωτός Άγροσλαφρός δέν εινε αντιπρόεδρος άλλά ταμίαις. Αντιπρόεδρος εινε ό Χαράλ. Σωτηρόν. Τώρα έμειθα έν τάξει.

Εις κάποιον, ό όπριος μου γράφει άνωνωμωσ από τον Ψευραϊά, διότι εις την σκιάν ένγεννήθη και δέν βέλας να εξέλθη από αυτήν, άπαντώ ότι ή επιστολή του μου υπερέφραεν, αλλά πως ειμπορεί να άπροσεγγισθ την Διάπλασιν χωρίς να γίνη συνδρομητής και να φανερωθή εις έμ' ένομά του.

Όριαίς επιστολάς, εις τας όποιας ή πληθύρα της ύλης δέν μου επιτρέπει ναπαντήσω, μου έστειλαν και οι εξής: Λάρις της Φύσεως, Ζήτω ή Μακεδονία, Μακεδονική Έλληπίς, Μαραμίνη Γαζία, Αδόλοτος, Μέγας Κωνσταντίνος, Άσχοιτοπούλα των Λευκών Όρέων, και Άνθος Ανθέων (του έποίου ειχε παραίση ή από 22 Απριλίου επιστολή, και μόλις σημερα την έλαδα!)

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οιδέν ψευδώνυμον έγκριναι ή άναγνωστική δέν συνδέεται υπό τοῦ διδασκάλου (φρ. 1.) Τά έγκρινόμενα ή άναγνωσμένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνδέονται από α, άνήκουν εις άγρία, και δαα από κ, εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Φιλώταρις Έλληνοπούλα, κ. (Α. Κ. ίδωσ τό ψευδώνυμον που άκράζει τους της καρδιάς σου πόλους.) Δεκακωνταετής Πλοίαρχος, α (Θ. Ν. Κ. χαίρω πολύ που σήηλας από την άναρχην! ο Άνανίας έγέλασε πολύ με τους στίχους σου.) Αι Ακταίωρις, α. (Β. Κ. Γ.)

Αναμνήσεις ψευδωνύμων: Αιολός, ο. Ποιητής Μυρτά, κ.

γράφη κανείς τό Στάδιον, ούτε σηνάς από τους Αθώνας. Αυτό δέν τό εξήγησαν ούτε από τους έν Αθώνας φίλους μου, — διότι δέν άρκεί να ειδη κανείς τους Αθώνας, διά να ζωγραφισθ τόσον δύσκολα πράγματα. Όχι, φίλη μου, εύκολότερα, πολύ εύκολότερα: κανένα κόντιον, καμμίαν σημάτιαν, καμμίαν Νίκην, κανένα Αθλήτην, — έμβλήματα τέλος πάντων και κοσμήματα σχετικώς και πρό πάντων καλώς τοποθετημένα.

Πολύ μ' εύχαρίστησεν, Εομεράδα, ή επιστολή σου, και ή έμμετρος και ή πενή. Πρόσεγε να μη τριτώη ή άρρώστειο. Πώς έπήγαν αι έσραι; Δέν άμφιβάλλω ότι θα διεσκέδασες πολύ, άφού «έτην αναδροχία καλό εινε και τό χαλάζει».

Σου έστελεα τον 23ον τόμον, Χρυσέ Μόσχο. Ασιπόν τό κρατώ υπό σημείωσιν: άμα μεγαλώσει, συ θα κάμη την άδωρεάν του όμογενοῦς προς την Διάπλασιν, μεγάλην να εισαι πλούσιος και μικράν αν εισαι πτωχός. Υπόσχους δούεΐσα διά της από 316 Μαΐου έ. ζ. επιστολής σου έτελείωσει! — Η Αμαργαρίτα Στέφαν πωλείται και εις τό γραφείον μου, ώστε ειμπορείς να στείλης τό αντίτιμον προς εκεί.

Τό Νεραϊδοπούλοδο με παρακαλεί να διαδίδω τα συγγραφήτά του εις τον μικρόν Παλαμν διά τό φραϊτάτον ποιήμα του. Έβειτα μου γράφει: «Με μεγάλην μου χαράν έμαθα και τό όνομα της Ναυτοπούλας. Βέβαια, εις τον καιρόν της ήτο περιώνυμος γιατί ήτο σχεδόν μόνη, μα τώρα που όλοι εινε περιώνυμοι, ποιόν να πρωτοθαυμάζουμε;» Και εγώ δέν ξέρω...

Ανεκόνωσα προς τον κ. Φαίδωνα όσα μου γράφεις, Έαρινή Έσπερα—και τά ίδια σου έπίσης, Τιδίτροπος Έαρθούλα, — και με παρεκάλεσε να ος εύχαριστήσω θερμώς. Εινε πολύ εύτυχής να μανθάνη ότι ή Αμαργαρίτα Στέφαν αναγινώσεται με φρόσιν, εύχαρίστησιν. Αι επιστολαί σας έξόχως ώριπται.

Όλίγον λαμβασμένα έδημοσιεύθησαν την Άλλην φοράν τά κατά τον Σύλλογον της Χαλκίδος «Αμίλλα». Ο Παρωτός Άγροσλαφρός δέν εινε αντιπρόεδρος άλλά ταμίαις. Αντιπρόεδρος εινε ό Χαράλ. Σωτηρόν. Τώρα έμειθα έν τάξει.

Εις κάποιον, ό όπριος μου γράφει άνωνωμωσ από τον Ψευραϊά, διότι εις την σκιάν ένγεννήθη και δέν βέλας να εξέλθη από αυτήν, άπαντώ ότι ή επιστολή του μου υπερέφραεν, αλλά πως ειμπορεί να άπροσεγγισθ την Διάπλασιν χωρίς να γίνη συνδρομητής και να φανερωθή εις έμ' ένομά του.

Όριαίς επιστολάς, εις τας όποιας ή πληθύρα της ύλης δέν μου επιτρέπει ναπαντήσω, μου έστειλαν και οι εξής: Λάρις της Φύσεως, Ζήτω ή Μακεδονία, Μακεδονική Έλληπίς, Μαραμίνη Γαζία, Αδόλοτος, Μέγας Κωνσταντίνος, Άσχοιτοπούλα των Λευκών Όρέων, και Άνθος Ανθέων (του έποίου ειχε παραίση ή από 22 Απριλίου επιστολή, και μόλις σημερα την έλαδα!)

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οιδέν ψευδώνυμον έγκριναι ή άναγνωστική δέν συνδέεται υπό τοῦ διδασκάλου (φρ. 1.) Τά έγκρινόμενα ή άναγνωσμένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνδέονται από α, άνήκουν εις άγρία, και δαα από κ, εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Φιλώταρις Έλληνοπούλα, κ. (Α. Κ. ίδωσ τό ψευδώνυμον που άκράζει τους της καρδιάς σου πόλους.) Δεκακωνταετής Πλοίαρχος, α (Θ. Ν. Κ. χαίρω πολύ που σήηλας από την άναρχην! ο Άνανίας έγέλασε πολύ με τους στίχους σου.) Αι Ακταίωρις, α. (Β. Κ. Γ.)

Αναμνήσεις ψευδωνύμων: Αιολός, ο. Ποιητής Μυρτά, κ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μαρία άγνπῶ να έπιδεικνύεται ως φίλη της δημόδους γλώσσης.

Μίαν ήμέραν θερνήν, άφού επί πολλήν ώραν κατεδίωχθη από σμήνος μυτιών, ήκουσθη άναφωνούσα:

— Α μ' αυτό πια καταντῶ καμώτσι! (Ήθελε να ειπή μάλιστα!)

Έστάλη υπό της Κόρης της Κόρης.

Ο μικρός Τάκης εις περίπατον με τον πατέρα του:

— Για δες μπαμπά, έκείνος ό σκύλος έκεί πέρα έχει πέντε πόδια!

— Τι λές, ανόητε! Γίνεται σκύλος με πέντε πόδια;

— Μά να, τέσσαρα που έχει και ένα στο στόμα του, πέντε!

Έστάλη υπό του Άγροστού Φοβού [Ε]

Η σπηλή εις τό ξενοδοχείον:

— Έ, παιδί! φωνάζει άνοπομονούσα ή Όραία Έλληνίς άκούη να έλθ η αυτή ή σούπα;

— Δέν εινε παράδοξο, της λέγει ή παρακαθημένη της Μιράντα: μία σούπα χελώνας.

Έστάλη υπό του Μέλλοντος Διαλωμάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ.

Η φωτογραφική

Η κ. Έλένη Ο. Ρουσοπούλου, ή εθπαίδευτος σύζυγος του Δευθύνου της Βυμορικής Ακαδημίας, εξέδωσε κατ' αυτῆς βιβλίον χρησιμώτατον διά τους εξ άπαιγγέλιματς και τους έρασιτέχνους φωτογράφους. Εινε ή «Φωτογραφική» συνταγμένη επί τη βάση των τελευταίων γεωμετρικων συγγραμμάτων, εις κομψόν τόμον από 120 σελίδας, με πολλές εικόνες. Τιμάται φρ. 2,50. Όσοι από τους φίλους μου καταγίνονται εις την φωτογραφικήν, ειμπορούν να έδρουν εις τό βιβλίον της Κε Ρουσοπούλου τον τελευταίον οδηγόν. Έχει όλας τας νέας μεθόδους, και όλας τας συνταγῆς, και με τον εύληπτότερον τρόπον διδάσκει όλα τά μυστήρια της τέχνης, από τον τρόπον με τον όποιον επιτυγχόνονται φυσικαί προσωπογραφίαι, έως τον τρόπον με τον όποιον κολώνται κομψῶς έστῶς «τό καρτόν αι φωτογραφίαι».

Η επιτυχία του Ξεσπαθώματος, Γλυκεία Έλλάς, εινε και ζήτημα χρόνου. Αν εξακολουθήσης να έχεις τον ίδιον ζήλον και να ζητής πάντοτε συνδρομητάς, κάποτε βέβαια θα σου παρουσιασθούν, και ίσως έκεί που δέν τους περιμένεις. Εις τό δελτάριον των Οργανισμών Αθηνών δέν πράκεται να ζω-

